

Man har bl.a. brugt den undskyldning, at det var for at forhindre børnearbejde i Portugal. Men der er beviser for, at det er vanvittigt at bruge det til det, for der er faktisk meget stramme regler imod børnearbejde i Portugal, og dette direktiv vil ikke bevirke, at man overholder de regler et hak mere i Portugal, end man har gjort hidtil. Så dér hjælper det altså ikke noget.

Man har også sagt, at det kunne være meget godt at have en mindsteregel for børnearbejde. Man bruger hele tiden ordet børnearbejde, og det er i virkeligheden også børnearbejde, der er tale om i EF-direktivet. Men Fremskridtspartiet har gang på gang i Europaudvalget fremført, at vi har ikke den slags børnearbejde i Danmark. Da EF så blev til EU, sagde vi: Så lad os da bruge subsidiaritetsprincippet, og lad os overføre det til de enkelte lande. Men nej! Regeringen var så forhuppet på, at det var en god idé for at forhindre børnearbejde i Portugal, at den endte med at sige ja til det, der så kom ud af det.

Det er nu medvirkende til, at vi ødelægger de unges mulighed for at tage et fritidsarbejde i Danmark. Vi har jo ikke børnearbejde i Danmark, men vi har fritidsjob til unge, og det er det, vi taler om i dag. Og hvad er det så for nogle fritidsjob? Jeg tror ikke, der er ét eneste parti, som på noget tidspunkt er kommet med så meget som et bjæf om, at der skal være nogle arbejdsmiljøregler på dette område, sådan at de unge ikke kommer til skade, eller at man skal gøre sit bedste for, at de ikke kommer til skade ved den slags arbejde eller job. Det er helt naturligt, at der skal være det.

Og når hr. Poul Erik Dyrhund står og siger, at de kan få ondt i ryggen af for tunge løft, og hvad ved jeg, skal jeg hilse og sige, at børn nu også kan få ondt i ryggen af meget andet, som de foretager sig af tåbelige ting, f.eks. når de springer ned fra træer og lignende; men jeg er selvfølgelig enig med hr. Poul Erik Dyrhund i, at børn ikke skal være udsat for til stadighed at skulle bære noget, der er så tungt, at de får dårlig ryg af det. Men så vidt jeg er orienteret, har de voksne præcis det samme problem. I øvrigt er børn i forhold til deres størrelse meget bedre til at bære end de voksne, navnlig når disse som ældre bliver stive i kroppen.

Det, vi taler om i dag, er altså at give de unge mulighed for gå med ugeaviser og reklamer og være jordbærplukkere og den slags og dermed vise dem respekt som små mennesker. Og det, jeg i virkeligheden har fået ud af denne lange debat med hr. Poul Erik Dyrhund, er, at vi måske

kunne komme frem til at lave en positivliste over, hvad de unge må.

Lad os da også give dem, der er under 13 år, en chance ved at sige: I Danmark må I godt plukke jordbær! Det gør de nok alligevel, men så er de fri for at være på jordbærrov eller lignende. Her kan de ligefrem få penge for det og fylde deres maver samtidig. Det er da en meget god ting. Og det giver dem mulighed for at få respekt for det, som hele verden jo drejer sig om, nemlig at lære at tjene lidt penge, så man kan klare sig selv. Og de mindre vil gerne have lov til at tjene penge til at købe en cykel, eller hvad de ellers har lyst til at købe. Hvad er der galt i det, når vi taler om disse job, som vi alle sammen ved ikke kan skade nogen?

Jeg må indrømme, at jeg ikke rigtig kan respektere det argument, som kommer fra De Radikale, og jeg tror heller ikke, fru Vibeke Peschardt mener, at det er, fordi de unge ikke skal kunne cykle frem og tilbage til deres fritidsjob. For de unge må jo godt cykle frem og tilbage til skolen, og de må også gerne cykle frem og tilbage til deres sportsplads, og så kan de vel også cykle frem og tilbage til den gård, hvor de skal plukke jordbær. Jeg tror ikke, det er dér, det går galt. Og vi skal vel heller ikke have ligefrem lavet regler om, at når de skal ud med reklamer og ugeaviser, skal de have en trækvogn, som de skal gå foran, frem for at de har reklamerne og aviserne bag på cyklen. Det kommer jo lidt an på, hvor tungt det er, om man har lyst til at gøre det ene eller det andet.

Det, jeg taler om, er i virkeligheden respekt for de små mennesker, som bliver voksne engang, og at man skal give dem mulighed for at lære værdien af deres egen arbejdsindsats. Og så vil jeg endnu en gang gøre opmærksom på, at Fremskridtspartiet selvfølgelig mener, at der skal være arbejdsmiljøregler, som sikrer, at de ikke bliver skadet. Det fornermer jeg at alle partier er enige om. Vi vil ikke have, at 12-13-årige risikerer at få hjerneskade, fordi de har stået med hovedet nede i nogle opløsningsmidler. Det har jeg vist også fået sagt.

Jeg kan forstå, at arbejdsministeren ligesom har fornemmet, at hun skulle tage den del af debatten, men forespørgslen er faktisk også stillet til undervisningsministeren, og det er jeg glad for, for jeg vil gerne spørge undervisningsministeren direkte: Er der noget som helst belæg for at sige, at unge skolepligtige børn ikke kan klare et par timers arbejde i løbet af ugen og nogle måske 4 eller 6 timers arbejde i weeken-